

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

v é g z é s e

Az ügy száma: Gfv.III.30.530/2022/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Gáspár Mónika előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

Az adós: adós1

Az adós felszámolója: Pénzügyi Stabilitási és Felszámoló Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság cím1

A felszámoló képviselője: dr. B. P. I. B. kamarai jogtanácsos

A kifogást tevő hitelező: hitelező1

A kifogást tevő hitelező képviselője: Gárdos Mosonyi Tomori Ügyvédi Iroda cím2

Az eljárás tárgya: kifogás felszámolási eljárásban

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: kifogást tevő hitelező

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkhf.43.690/2022/2. számú végzés

Az elsőfokú bíróság neve és a határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 17.Fpkh.134/2022/6. számú végzés

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős végzést hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú végzést helybenhagyja.

Kötelezi a felszámolót, hogy 15 napon belül fizessen meg a kifogást tevő hitelezőnek 38.100 (harmincnolcezer-egyszáz) forint másodfokú és 38.100 (harmincnolcezer-egyszáz) forint felülvizsgálat eljárási költséget.

A meg nem fizetett 30.000 (harmincezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A kifogást tevő hitelező az általa megfizetett 35.000 (harmincötezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték visszatérítését kérheti az adóhatóságtól.

A Kúria egyben engedélyezi, hogy a felszámoló a fentiek szerint őt terhelő és a kifogást tevő hitelező részére megfizetett eljárási költséget az adós vagyonából felvegye és azt felszámolási költségként elszámolja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A korábban pénzügyi intézményként működő adós 2021. december 21-i kezdő időponttal került felszámolás alá. A kifogást tevő hitelező 2022. február 21-én jelentette be követelését a felszámolónál, melyben 1.704.268 forint nyilvántartásba vételét kérte.

[2] A felszámoló 2022. április 8-án felhívta a kifogást tevő hitelezőt a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 46. § (7a) bekezdésében írtak szerint a költségátalány megfizetésére.

[3] A kifogást tevő hitelező 2022. április 11-én a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 52. § (3) bekezdésére hivatkozással vitatta, hogy a hitelezői igénye nyilvántartásba vételéhez feltétel lenne a költségátalány megfizetése; majd a felszámoló 2022. május 4-én közölt ellenkező álláspontjára 2022. május 4-én megfizette a költségátalányt.

[4] A felszámoló erre figyelemmel a hitelező követelését 1.704.268 forint tőke és 8.521 forint felszámolói költségátalány összegben a Hpt. 55. § (3) bekezdése alapján irányadó 60 napon túl bejelentett, elismert követelésként vette nyilvántartásba és a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) pontja szerint sorolta be.

A hitelező kifogása és a felszámoló védekezése

[5] A hitelező kifogásában arra hivatkozással kérte a felszámoló intézkedésének megsemmisítését, mellyel a hitelezői igényt határidőn túl bejelentett követelésként vette nyilvántartásba, egyben a felszámoló kötelezését követelése határidőn belül bejelentett igényként történő nyilvántartásba vételére, hogy a hitelezőt a Cstv. 46. § (7a)-(7c) bekezdéséből és a Hpt. 52. § (3) bekezdéséből, 55. § (3) bekezdésből együttesen következően nem terhelte költségátalány fizetési kötelezettség.

[6] A felszámoló védekezése a kifogás elutasítására irányult.

Az első- és a másodfokú határozat

[7] Az elsőfokú bíróság a kifogásnak helyt adott és kötelezte a felszámolót, hogy a hitelező 1.704.268 forint és 8.521 forint felszámolói költségátalány összegű hitelezői igényét 60 napon belüli elismert követelésként vegye nyilvántartásba és igazolja vissza.

[8] Végzésének indokolásában ismertette a Hpt. 52. § (3) bekezdését, 55. § (3) bekezdését, a Cstv. 46. § (7) bekezdését és a Cstv. 2021. július 1-től hatályos 46. § (7a) bekezdését, mely alól kivételszabályt egyik törvény sem tartalmaz. Hangsúlyozta, hogy a Hpt. 55. § (3) bekezdésében rögzített 60 napos bejelentési határidő nincs összhangban a Cstv. 46. § (7a) bekezdésében szereplő 40 napos, a költségátalány befizetésére rendelkezésre álló határidővel, illetve hogy a Hpt. 52. § (3) bekezdésének tartalma nem módosult a költségátalány bevezetésével. Abból következően azonban, hogy a hitelező a követelését 60

napon belül bejelentette, majd a felszámoló a 2022. március 31-i felhívását követően a 2022. április 11-i levelében a törvényi rendelkezések értelmezésével érvelt, és a felszámoló ezt követő álláspontja megismerése után 2022. május 4-én megfizette a költségátalányt, az elsőfokú bíróság a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 110. § (3) bekezdésének, 153. § (3) bekezdésének alkalmazásával arra következtetett, hogy a hitelező nyilatkozata igazolási kérelemként alapos, részéről a költségátalány befizetésére rendelkezésre álló határidő elmulasztása kimentettnek minősül.

[9] A felszámoló fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, és a kifogást elutasította.

[10] A jogerős végzés indokolása szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a hitelező által előadott nyilatkozatokat igazolási kérelemként, mivel a hitelező felszámolóhoz intézett leveleinek tartalma egyértelmű abban, hogy a hitelezőnek nem állt szándékában a Cstv. 46. § (7a) bekezdésében meghatározott költségátalány megfizetése. Emellett ismert volt előtte a követelés nyilvántartásba vételének feltételét jelentő fizetési kötelezettség, a felszámoló felhívásából és az elsőfokú bíróság 17.Fpk.3.186/2021/11. számú végzéséből is. Mindebből a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy a hitelező a költségátalány teljesítését nem vétlenül mulasztotta el. Az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a hitelező nyilatkozatait a költségátalány határidőn túli megfizetésének kimentésére irányuló igazolási kérelemnek, és tévesen tekintette a hitelezői igénybejelentést határidőben, 60 napon belül teljesítettnek.

[11] Rögzítette ezt követően az ítélőtábla, hogy a fellebbezési kérelem alapján nem kellett állást foglalnia a Cstv. 46. § (7a) bekezdésének helyes értelmezéséről. Az elsőfokú bíróság egyébként a hitelező által nem támadott végzésében egyértelműen állást foglalt e jogi kérdésben. Eszerint a Cstv. 46. § (7a) bekezdése a követelések [kivéve az 57. § (1) bekezdésének a) és c) pontjában foglalt követeléseket] nyilvántartásba vételének feltételeként írja elő a jogszabályban meghatározott mértékű költségátalány felszámolónak történő megfizetését. A felszámoló nem veheti nyilvántartásba mindaddig a hitelező által bejelentett követelést, amíg a hitelező e fizetési kötelezettségét nem teljesíti. Mivel a teljes igénybejelentésre a felszámolás elrendelésének közzétételét követő 60 napon túl került sor 2022. május 4-én, a felszámoló jogszerűen vette figyelembe a 60 napon túli követelést.

Felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

[12] A kifogást tevő hitelező felülvizsgálati kérelmében a jogerős végzés hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

[13] Arra hivatkozott, hogy a jogerős végzés a Cstv. 46. § (7a) bekezdésébe, a Hpt. 52. § (3) bekezdésébe, 55. § (3) bekezdésébe, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 2. § (2) bekezdésébe és az Alaptörvény 28. cikkébe, a másodlagos kérelme tekintetében pedig a Pp. 110. § (3) bekezdésébe és a 153. § (3) bekezdésébe ütközően jogszabálysértő.

[14] Állította, hogy a Cstv. 46. § (7a) bekezdése – a nyelvtani, logikai értelmezésen túl a jogalkotó céljának megfelelő értelmezés alapján – nem alkalmazható a pénzügyi intézmények felszámolási eljárásában, ezért a költségátalány késedelmes megfizetése nem tette a hitelezői igény bejelentését határidőn túlivá. Kiemelte a regisztrációs díj szabályozását, és az amellet bevezetett költségátalány rendeltetését. Arra az esetre, ha a normakollízió bírói úton nem oldható fel, kérte az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését.

[15] Arra is utalt, hogy a másodfokú bíróság végzése az igazolási kérelem elbírálása körében nem felel meg a tartalom szerinti és méltányos elbírálás elvének.

[16] A felszámoló felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős végzés hatályában fenntartására irányult. Egyetértett a jogerős végzés indokaival, egyúttal hangsúlyozta a Hpt. és a Cstv. vizsgált szabályozásából a költségátalányt érintő tételes jogszabályi rendelkezés hiányát pénzügyi intézmények felszámolása esetén. A felülvizsgálati kérelem eredményességének esetére kérte a Cstv. 51. § (3a) bekezdésének alkalmazását.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[17] A Kúria a jogerős végzést a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban megjelölt okból vizsgálta, és az alábbiak szerint jogszabálysértőnek találta.

[18] Leszögezi – a felülvizsgálati eljárás kereteinek tisztázásához is –, hogy az ügyben másodfokon eljáró bíróság jogi álláspontjától eltérően nem kizárólag a kifogás érdemi eldöntésére tartozott, hanem – ha a másodfokú bíróság úgy vélte, hogy az igénybejelentési határidő elmulasztása elvileg kimenthető igazolással – az igazolási kérelem elbírálása és annak másodfokú felülbírálata sem nélkülözhetette a Cstv. költségátalányt szabályozó 46. § (7a) bekezdésének értelmezését.

[19] Az igazolási kérelem jogi természetéből és elbírálásának rendjéből következően ugyanis – a mulasztás kimentésére intézményesített igazolási kérelem evidens feltételeként – elsőként magát a mulasztást kell azonosítani: jelen ügyben azt, hogy a kifogást tevő hitelezőt terhelte-e költségátalány fizetése a bejelentett hitelezői igénye nyilvántartásba vételéhez és azzal kapcsolatban van-e így kimutatható mulasztása.

[20] Megjegyzi a Kúria, hogy a másodfokú bíróság, noha azt szögezte le határozata indokolásában, hogy nem kellett érdemben állást foglalnia arról, hogy a pénzügyi intézmények felszámolási eljárásában a hitelezői igények nyilvántartásba vételének feltétele-e a költségátalány megfizetése, egyetértőleg idézte az elsőfokú végzésben e körben megfogalmazottakat, vagyis valójában érdemben is döntött ebben a kérdésben. A felülvizsgálati kérelem pedig a jogerős végzés e megállapítását is támadta.

[21] Mindezekből következően a felülvizsgálati kérelem megalapozottságáról a Kúriának ugyancsak a költségátalányra vonatkozó szabályozás értelmezésével kellett állást foglalnia, mégpedig az Alaptörvény 28. cikkének iránymutatása szerint.

[22] Az Alaptörvény 28. cikke egyértelműen feladatává teszi a bíróságoknak, hogy a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Mindehhez, a jogszabályok céljának megállapításához pedig maga az Alaptörvény mutat egyúttal a jogszabály preambuluma, a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indoklására.

[23] A Cstv. 46. § (7a) bekezdésének ügyben is irányadó tartalmával a 2021. évi LXX. törvény módosította a Cstv.-t 2021. július 1-jével. A jogalkotót ebben a körben az a megfontolás vezette, hogy a vagyonvisszaszerzés-vagyonkutatás költségeinek fedezete céljából a regisztrációs díj mellett írjon elő a hitelezők számára a bejelentett követeléseik meghatározott százalékában, ugyanakkor limitált mértékben további fizetési kötelezettséget, amelyből keletkező befizetéseket a felszámoló a vagyonkutatás-vagyonvisszaszerzés költségeinek kiegyenlítésére – tételes elszámolás mellett – felhasználhatja.

[24] A Cstv. 46. § (7a) bekezdésével elérni kívánt jogalkotói cél a felszámolói díj fedezetére intézményesített regisztrációs díjjal [46. § (7) bekezdés] párhuzamosan – annak logikáját és szabályozási módját egyaránt követve – az, hogy a felszámoló díja mellett biztosított legyen a felszámoló költségeinek fedezete is, a regisztrációs díjhoz hasonló módon, a hitelezők külön fizetési kötelezettségének előírásával. Ennek megfelelően jelenik meg mindkét vizsgált előírás egyformán, a hitelezői igény nyilvántartásba vételének feltételeként a Cstv. szabályozásában.

[25] Világosan kitűnik a Cstv. 46. § (7) és (7a) bekezdésének összevetéséből továbbá, hogy a jogalkotó a költségátalány fizetésére kötelezett személyi kört is azonosan kívánta meghatározni a regisztrációs díj fizetésére kötelezett hitelezői körrel: mindkét rendelkezés azonos tartalommal és szövegezéssel, az 57. § (1) bekezdés a) és c) pontjában foglalt követelések, valamint a bünygyi hitelezői igénybejelentés kivételével a 46. § (5) bekezdésében meghatározott követelések nyilvántartásba vételének feltételeként szabályozza a regisztrációs díj, illetve a költségátalány előírását.

[26] A Cstv. fenti szabályozását specializálják a pénzügyi intézmények felszámolására vonatkozó külön rendelkezések a Hpt.-ben: idetartozik többek között – a hitelezői igények bejelentésére adott határidőn túl – a nyilvántartásba vételi díjra vonatkozó eltérő szabály is a Hpt. 52. § (3) bekezdésében.

[27] A Hpt. ez utóbbi rendelkezésével fenntartotta a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról korábban hatályban volt 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 178. § (3) bekezdésével bevezetett rendelkezést, amely kimondta, hogy a pénzügyi intézménnyel szemben fennálló követelések esetében a Cstv. 46. §-ának (7) bekezdése nem alkalmazható.

[28] A régi Hpt. – és az ismertetett rendelkezés hagyományát folytató Hpt. is – a pénzügyi intézményekkel szemben folyó felszámolási eljárásokban a hitelezői kör sajátos jellemzői miatt ad kivételszabályt a Cstv. 46. § (7) bekezdésében meghatározott regisztrációs díj megfizetése alól. A pénzügyi intézménnyel szemben fennálló követelések nyilvántartásba vételét a jogalkotó azért emelte ki a regisztrációs díj szabályának hatálya alól, mert döntően betétesekről, magánszemély hitelezőkről van szó, és emiatt indokoltnak ítélte, hogy az ilyen követelések külön díjfizetési kötelezettség nélkül legyenek a felszámolási eljárásokban érvényesíthetők.

[29] Ki kell emelni mindezekkel összefüggésben, hogy korábban, a Cstv.-t 1997. augusztus 6-ával módosító 1997. évi XXVII. törvény – indokolásából kitűnően – azzal a megfontolással intézményesítette a felszámolási eljárásokban a regisztrációs díjat a hitelezői igény nyilvántartásba vételének feltételeként, hogy ezzel kapcsolatban figyelemmel volt egyúttal a hitelezők további, a Cstv.-ben ekkor elismert lehetőségére, a behajthatatlansági nyilatkozat kiadására.

[30] A behajthatatlansági nyilatkozat, amelyet az 1997. évi módosítás idején a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény 4. § 5. pontja, a hatályos szabályozói környezetben pedig a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 3. § (4) bekezdés 10. c) pontja definiál, egyedül gazdálkodó szervezetek esetén értelmezhető: végső rendeltetése – a valós értéken való értékelés számviteli elvén keresztül – a társasági adó alapjának csökkentése.

[31] Az 1997. évi XXVII. törvény indokolása szerint a jogalkotó a két intézményt, a regisztrációs díjat és a behajthatatlansági nyilatkozatot arra figyelemmel is értékelte és szabályozta ennek megfelelően, hogy az adós hitelezői közül vannak, akik nem kívánják követelésüket a felszámolás során érvényesíteni – vagyis nem kívánják a nyilvántartásba vételi díjat befizetni –; ezért számukra tette lehetővé a Cstv. 1997. augusztus 6-i módosítása, hogy kérjék a felszámolótól a bejelentett és a felszámoló által elismert követelésükkel kapcsolatban a társasági adó alapjának csökkentéséhez szükséges nyilatkozat kiadását. A jogosultak ebben az esetben követelésüket nem a nyilvántartásba vétel céljából, hanem annak érdekében jelentik tehát be a felszámolónak, hogy megkapják a behajthatatlansági nyilatkozatot.

[32] Mindebből következik, hogy ahogy a hitelezői követelések nyilvántartásba vételének feltételül szabott regisztrációs díj, úgy a szintén a hitelezői igények nyilvántartásba vételéhez megkövetelt költségátalány sem szakítható el a behajthatatlansági nyilatkozat intézményétől.

[33] A behajthatatlansági nyilatkozat ismertetett rendeltetéséből és a regisztrációs díjjal fennálló összefüggéséből pedig az következik, hogy a regisztrációs díj jogintézményének bevezetésekor a jogalkotó abból az előfeltevésből indult ki, hogy a felszámolási eljárásokban a hitelezők általában gazdálkodó szervezetek, hiszen természetes személyek esetében a behajthatatlansági nyilatkozat igénylésének nincs gazdasági értelme.

[34] A felszámolás alá került pénzügyi intézménnyel szemben jellemzően fellépő, a régi Hpt. és a Hpt. szabályozásával modellezett – betétesekből, természetes személyekből álló – hitelezői kör számára tehát a Cstv. 46. § (7) és (8) bekezdéséből kitűnő alternatívának nincs

gyakorlati jelentősége. A régi Hpt. és a Hpt. rendelkezései ezért emelték ki ezt a hitelezői kört a Cstv. 46. § (7) bekezdésének hatálya alól.

[35] A Cstv. 46. § (7), (7a) és (8) bekezdésének, valamint a Hpt. 52. § (3) bekezdésének együttes értelmezéséből, a Hpt. 52. § (3) bekezdése mögött meghúzódó jogalkotói szándékból, a szabály céljából, gazdasági rendeltetéséből mindezekre figyelemmel az következik, hogy a pénzügyi intézménnyel szemben fennálló követelések esetében nem csak a Cstv. 46. § (7) bekezdése, de a Cstv. 46. § (7a) bekezdése sem alkalmazható a felszámolási eljárásokban. [Mindezt a 2023. évi XXXIX. törvény eredményeként a Hpt. 2023. június 24-től hatályos 52. § (3) bekezdése már ki is mondja.] A Hpt. 52. § (3) bekezdésének szoros nyelvtani értelmezésével szemben ugyanis a rendszertani és a teleologikus jogértelmezés erre a következtetésre vezet, az Alaptörvény 28. cikke pedig ez utóbbi normaértelmezési mód elsődlegességét írja elő.

[36] A kifogást tevő hitelezőt tehát nem terhelte a hitelezői igénye nyilvántartásba vételéhez költségátalány fizetése; bejelentett követelése határidőn belülinek minősült.

[37] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős végzést a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság kifogásnak helyt adó végzését – a fenti indokolás szerint – helybenhagyta.

Záró rész

[38] Az eredményes felülvizsgálati kérelem alapján – ami megváltoztatta egyben a másodfokú eljárásra nézve is a pernyertesség-pervesztesség alakulását – a felszámoló a Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a kifogást tevő hitelező jogi képviselőjével a másodfokú eljárásban és a felülvizsgálati eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései, 4/A. §-a szerint a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban, árával növelt összegben meghatározott ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási és felülvizsgálati eljárási költséget. A hitelező kérelmétől eltérően arra nem volt mód, hogy a Kúria a hitelező részére elsőfokú eljárási költséget is megítéljen. A kifogásnak helyt adó elsőfokú végzés e körben esetleg hiányzó tartalmát a Kúria nem pótolhatta.

[39] A Kúria a meg nem fizetett másodfokú eljárási költségről a Pp. 96. § (1) bekezdése, a kifogást tevő hitelező által megfizetett felülvizsgálati eljárási illetékből a helyes illetékösszeg, 30.000 Ft visszatérítéséről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 43. § (8) bekezdése, a további, szükségtelenül lerótt 5.000 Ft visszatérítéséről pedig az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja szerint rendelkezett. Utóbbiakat illetően a Kúria az adóhatóságot határozata egy példányának az elsőfokú bíróság útján történő megküldésével értesíti. Az elsőfokú végzés elleni fellebbezés le nem rótt illetékét a felszámoló személyes illetékmentességére tekintettel az Itv. 5. § (1) bekezdés m) pontja értelmében az állam viseli.

[40] A Kúria egyúttal a felszámoló megalapozott kérelmére rendelkezett a Cstv. 51. § (3a) bekezdése szerint. Az ügyben a fentiek szerint értelmezést váró jogszabályi

rendelkezések, valamint az adóssal szemben elrendelt felszámolás közzétételéről rendelkező végzés költségátalány megfizetésére felhívó tartalma mellett nem volt megállapítható, hogy a felszámoló ne az ilyen tisztséget betöltő személytől általában elvárható gondossággal járt volna el. Engedélyezte ezért a Kúria, hogy a felszámoló az őt terhelő és a kifogást előterjesztő hitelező részére eszerint megfizetett eljárási költséget az adós vagyonából felvegye és azt felszámolási költségként elszámolja.

[41] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A határozat elvi tartalma

Pénzügyi intézménnyel szemben folyó felszámolási eljárásban a bejelentett hitelezői követelés nyilvántartásba vételének nem feltétele a költségátalány megfizetése.

A határozat alapjául szolgáló jogszabályok és joggyakorlat

a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 46. § (7), (7a) és (8) bekezdés;

a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (Hpt.) 52. § (3) bekezdés

Budapest, 2023. október 17.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Gáspár Mónika s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró